

Пролог

Любима Консуело, роза на сърцето ми, там, в далечния Ню Йорк,

Пиша ти от войнишкото ми легло, единственото ми място за усамотение, откакто си тръгнах от тебе, за да служа за спасението на обичната ни Франция. Младите ми другари пилоти продължават да се радват на фокусите ми с карти и слушат разказите за моите преживелици – за пустинята, за вулканите, за кафенетата на хората на изкуството и за теб. Да, подробно ги запознах с нашата история, птиче мое, твоята и моята.

След възстановяването ми от глупавото падане по стълбите сега отново съм разпределен за разузнавателни полети. Утре трябва да излятя и да направя снимки по крайбрежието на Марсилия, крайбрежието на моето семейство. Крайбрежието на нашата любов. Помниш ли дните ни в „Ел Мирадор“, когато се хранехме под пиниите и наблюдавахме корабите в залива? За мене това бяха най-хубавите месеци от брака ни, заедно с лятото в „Бевин Хаус“, разбира се – в дома на малкия принц, вероятно последното кътче от рая за мен.

Сигурно се чудиш защо потъвам така блажено в миналото. Е, под изпепеляващото слънце на Средиземно море, сред по-младите с двадесет години другари, които прекарват времето си в правене на лицеви опори и в бягане с високо вдигнати колене, на човек не му остава друго, освен да се оттегли на сянка под навеса и да сънува.

Мила моя роза, сънувам те. Сънувам нас. Всичко, което преживяхме – добро и зло. Благодарен съм ти, любима моя, че издържа толкова дълго с мечтател и авантюрист като мен. Тринадесет години – кой би си го помислил?

Консуело, сега, след затварянето на това писмо, знай, че винаги ще си в сърцето ми. Моя си и аз съм твой. Ти си била и си единствената. Единствената, вдъхновявала сърцето ми и подтикнала ме към дела, които смятах за невъзможни. Аз и леността ми щяхме да си живеем удобно, ако не се беше появила ти.

Моя райска птичко, пази се. Скоро ще се върна при тебе, веднага щом свърши ужасната война и Франция отново е нашата Франция, освободена от немските варвари. Тогава най-после пак ще пием пастис на терасата на „Кафе дьо Флор“ на булевард „Сен Жермен“, а аз ще ти нарисувам милиони малки принцове.

Но, моя роза, ако не успея, искам от теб едно: моля те, разкажи нашата история! Както аз разказах на младите ми другари за нас. Любовта ни трябва да окуражава хората, но и да им напомня колко трудности ни носи понякога животът. Тя трябва да покаже, че при всичките възвишени мечти и стремежи, при всичките блясък и слава, при всичкия гняв и цялата разруха накрая е важно само едно: любовта, която обвързва две сърца.

Обичам те, моя роза. Пази се!

Завинаги твоят малък принц Антоан

Съюзническа военновъздушна база Борго, Корсика, 30 юли 1944

В къщата на малкия принц,

Итънс Нек, Лонг Айлънд,

юли 1942

Моливът „Конде“ с графит номер 5 се стрелкаше и драскаше по хартията. Колко обичаше Консуело този звук, *que bonito*, защото той означаваше, че Тонио най-после отново работи с удоволствие! Тя се приближи до стола му и погледът ѝ се плъзна по множеството моливи с различна дебелина на графита, пръснати върху тъмнозелената кожена подложка на бюрото пред него. Премина през бележника, острилката, кутията с водни бои, четките и се спря на скицника. На килима около кошчето за боклук лежах многобройни смачкани листове. Но там, върху най-горния последен лист от скицника, който Тонио довършваше сега, той вече се показваше: малкият приятел с русата рошава коса и червената кърпа около врата – малкият принц!

– *Una taza de café!* – тя постави до пишещата машина „Ремингтън“ горещата ароматна напитка, която му беше приготвила долу в кухнята. Тонио се усмихна с благодарност, веднага грабна чашата и лакомо засърба.

– Колко хубаво! Знаеш ли, напредвам, но нашият принц някак си все не е завършен напълно. Още не е готов да полети. – Поклащайки глава, той замислено се загледа в рисунката си. – Така, както изглежда в момента, не мога да го изпратя на пътешествията, които му предстоят.

Преди Консуело да добие представа за рисунката, вратата се откряна и Ханибал навря в стаята главата си с набръчкана физиономия и сплескана муцуна, ухили се по кучешки и радостно затупурка на късите си крачета към Тонио. Той остави чашата с кафе върху последната си скица и се наведе към булдога, за да го потупа така, че малките ушички затрепкаха:

– Е, Хани, беше ли вече навън? Още не? Тогава е време, нали?

Ханибал опря предните си лапи на коленете му и се опита да го оближе. Със смях Тонио се смъкна от стола на килима и се заборичка с булдога, докато Консуело извика:

– Хайде, Хани, отиваме на разходка по плажа.

Хани чу „разходка“ и се изстреля през вратата, ноктите му зачаткаха по дървените стълби. „Колко хубаво е всичко това,“ помисли Консуело и целуна Тонио. В размирно време като днешното за тях беше възможно да се нанесат в снежнобялата триетажна дървена къща върху издължения полуостров Итънс Нек, част от Лонг Айлънд, обградени от три страни от море, чиито вълни чуваха да се блъскат в скалите, когато седяха вечер на

верандата. Сенчестата градина със старите си дървета, пищните далии и розовите храсти приличаше на приказна гора, която ги пазеше. Над върховете на дърветата беше небето, толкова синьо и чисто, като че ли по него никога повече нямаше да се появи облаче.

А се бяха лутали в силни бури, докато накрая пристигнаха тук. И Консуело знаеше твърде добре, че скоро вятърът ще се усили, защото отвъд малкия рай вилнееха урагани.

– Ще се качиш ли пак след разходката? Може заедно да намерим някакво решение как нашият малък главен герой да изглежда завършен и истински.

Тонио пак се обърна към бюрото си и започна да си остри молива.

– С удоволствие – каза Консуело.

Досега той не беше илюстрирал сам нито една от книгите си. Възможно беше артистичните ѝ заложби да са му от полза, а тя с удоволствие би помогнала на своя авантюрист, на своя господар на въздуха, на своя съпруг от – трябваше да пресметне – от единадесет години. Слезе по стъпалата след Хани. През какви ли не турбуленции преминаха през това време. И тъкмо затова беше още по-хубаво да го вижда всяка сутрин, седнал зад бюрото. Периодът на дивите авантюри най-последно беше отминал, защото в началото на своите четиридесет години и двамата вече не се чувстваха толкова млади и самонадеяни. След самолетните му катастрофи го мъчеха болки в гърба, нарушение на равновесието и шум в ушите. А тя самата... е, поддържаше се с плуване и гимнастика, но наскоро се наложи да си вземе очила. Носеше ги, разбира се, само когато беше изключително належащо. В любимото ѝ заведение „Кафе Арнолд“ в Манхатън, за щастие, още не ѝ трябваше, за да прочете менюто. Та тя знаеше какво пише там.

Любимото заведение. Обзе я колебание. Сега любимо ѝ беше едно местенце на „Кълъмбъс Сайкъл“, точно до *Сентръл парк*. Отвори вратата към верандата и Хани се втурна навън. А всъщност любимото ѝ заведение беше „Ле дьо Маго“ на площад „Сен Жермен де Пре“ в сърцето на Париж. Усети как сърцето ѝ заби по-бързо. Кога – да, кога, ако изобщо някога бъде възможно – пак ще седи на терасата на някоя от кръглите мраморни масички, ще пие кафе с мляко и ще наблюдава шляещите се безделници. В момента там се шляеха само немски униформени секретарки, които поддържаха администрацията на окупаторите и си купуваха „Шанел № 5“ през обедната почивка, за да ухаят като парижанки. Или пък отиваха в някоя модна къща и се опитваха да се напъхат в някоя рокля, като че ли това би им осигурило елегантността на парижанките.

Тя бързо отхвърли тъжните мисли и свирна на Ханибал, който душеше зад един розов храст.

– Ела, Хани! Тръгваме към плажа. Хайде!

Човек можеше да избяга от подобни разсъждения, от реалността, от ужаса.

Но не можеше да стигне много далече. Дори и тук, на другия континент, в къщата мечта край морето, в която Тонио най-последно отново можеше да работи. По книга, която го изпълваше с въодушевление. По история, която му беше близка, в която искаше да вложи всичко, което беше важно за него. Американските издатели си бяха пожелали коледна приказка за деца. Затова срокът за предаване беше доста кратък. Искане да получат ръкописа най-късно в края на септември, за да може книгата да бъде налична в

книжарниците още преди празника. Огромно напрежение за Тонио, което засега, слава богу, той не допускаше да му повлияе.

Във всеки случай тя беше решила да направи възможно най-приятен престоя му тук, в „Бевин Хаус“, в къщата на малкия принц, както я наричаха с усмивка. Защото така може би щеше да го задържи малко по-дълго.

Така може би щеше да успее да му попречи да извърши онова, което той неминуемо щеше да стори. Много пъти беше говорил за него.

Накрая на затревената морава Ханибал игриво се завъртя, в опит да захапе опашката си от радост, че отиват надолу към плажа. Между дърветата съвършено спокойната зелена морска вода, напомняща за лагуна, вече проблясваше срещу Консуело. Тя се застави да съсредоточи вниманието си единствено върху пътя, да прави стъпка след стъпка по каменистата пътечка, водеща надолу по склона.

Стъпка по стъпка.

„Какви криволичещи пътеки ни подготвя животът“, помисли си Консуело и чу как Ханибал лае радостно, вече стигнал до плажа. Днес Тонио пишеше детски книжки по поръчка на американски издатели, а навремето, когато се запознаха, не се очертаваше още нищо подобно. Тогава, в Буенос Айрес, когато Тонио беше пилот за далечни полети към въздушната поща и летеше над патагонската шир, а тя... Е, тя беше жена в разцвета си, на която животът вече беше изиграл някои номера...